

Лусен Карак – Червения рицар

– Пресвети Йесу! – извика Майкъл от другия край на стената. Тя стигаше до рамото му и бе построена от няколко поколения селяни, влачили камъни от полето. Заг нея се издигаше двуетажна каменна къща с пристройки – чифлик, при това богат. Майкъл стоеше насред двора и надничаше през разбитата ѝ предна врата.

– Пресвети Йесу! – отново извика оръженосецът. – Всички са мъртви, капитане!

Благодарение на височината на бойния си кон капитанът виждаше над стената и оглеждаше двора, където хората му преобръщаха трупове и взимаха скъпоценностите им, докато търсеха оцелели. Новата им работодателка нямаше да одобри това, но капитанът смяташе, че плячкосването може да ѝ помогне да разбере кого е избрала да наеме. Опитът го беше научил, че е най-добре бъдещият господар да е наясно какво купува още от самото начало.

Оръженосецът му прескочи каменната стена, която гелеше градината от пътя и взе един парцал от Тоби, пажа на капитана. Високите до бедрата чизми с катарамии на господаря му бяха покрити с лепкава кал от несекващия пролетен дъжд и за да прикрие вълнението си, Майкъл започна да ги чисти. Той беше превзето конте, облечен точно според модата – с червена туника, избродирана със златни звезди. Тежката вълна, от която бе изтъкана, струваше повече от бронята на стрелец. Коемо не го засягаше – Майкъл беше от лично потекло и можеше да си я позволи. Засягаше го това, че ръцете на младежа треперят.

– Кажу ми, когато си готов – весело се обади капитанът, но Майкъл замръзна. После привърши задачата си и метна парцала обратно на Тоби.

– Моите извинения, милорд – каза той и хвърли бърз поглед през рамо. – Било е нещо от Дивото, милорд. Душата си залагам.

– Не е кой знае какъв залог – каза капитанът и задържа погледа му. Намизна му, колкото за да развесели зяпачите, толкова и за да окуражи оръженосеца си, който беше толкова блед, че спокойно можеше да пише върху него. После се огледа.

Дъждът беше слабичък – колкото да натези тежкото му алено наметало, без да подгузва. Отвѣд заградения чифлик се прос-

тираха тъмни току-що засети земи, черни и блестящи в далечината, също като коня му. Полята, които се простираха нагоре към хълмовете, бяха покрити с прясна зеленина и осеяни с овце. И от двете страни на реката плодородната почва обещавахе богата реколта докътето поглед стига. Това бяха опитомени земи, покрити или със спретнатата геометрична мрежа от жив плет и каменни стени, дяляща нивите и лехите, или с овце и крави, които щяха да стигнат до градовете на юг по реката. Посеви и добитък, приходите от които поддържаха Лисен Карак – женския манастир на крепостта, кацнал на високия хребет на юг. Оттук приличаше на ред бледи зъбери. Сиво, сиво и още сиво, от небето чак до земята. Бледосиво, тъмносиво, черно. Заг овцете, далеч на север, се издигаха Аднаканарите – планинска верига, дълга двеста левги*, която се спускаше към полето, а върховете ѝ се губеха в облаците.

Червения рицар се засмя, развеселен от собствените си мисли. Десетината войници, които стояха най-близо до него, се обърнаха. На лицата им се четеше едно и също – страх.

Капитанът потърка острата си брадичка, за да изцеди гъждовната вода.

– Жак? – повика той възрастния си слуга, който мълчаливо седеше на бойния си кон. Беше по-добре въоръжен от повечето прислужници и носеше алена туника с дълги ръкави върху купения си от Изтока нагръдник и чудесен меч, дълъг метър и двадесет от гръжката до върха. И той реши с пръсти брадата си, докато мислеше.

– Милорд?

– Чудовището как е стигнало чак дотук? – попита капитанът. Макар че бе заслонил очи от гъжда, той не успяваше да види края на Дивото. На километър и половина оттук – не, на два – нямаше достатъчно гървета, за да скрият дори елен. Далеч на север, на много левги зад гъждовния хоризонт и планините, се намираше Стената, а зад нея – Дивото. Вярно, Стената беше пълна с пробойни и обитателите му влизаха навътре с лекота. Аднаканарите така и не бяха прочистени, но тук... тук богатството и властта ги гържаха надалеч. „Или поне би трябвало“ – рече си капитанът.

* 1 левга = 4,83 километра – Б. пр.

– Както обикновено – тихо отвърна Жак. – Трябва да го е поканил някой глупак.

Капитанът се изкуска.

– Е – отвърна той и криво се усмихна на слугата си, – едва ли биха ни повикали, ако си нямаха грижи. Освен това се нуждаем от работа.

– Разкъсало ги е – каза Майкъл. Отскоро пътуваше с тях, а семейството му беше знатно, но капитанът оценяваше бързината, с която бе възвърнал спокойствието си. От друга страна имаше още много да учи.

– На части – уточни Майкъл и облиза устни. Очите му блуждаеха. – *Изяло я е. И останалите също.*

„Почти си го е възвърнал“ – каза си капитанът, кимна на оръженосеца и отпусна малко юздата на Грендъл, който отстъпи няколко крачки и се обърна. Едрият жребец надушваше кръв и още нещо, което не му се нравеше. В интерес на истината, повечето неща не му се нравеха, но сега беше уплашен и капитанът усещаше напрежението в стиснатите му уста. На главата си Грендъл носеше броня с шип, дълъг тридесет сантиметра, така че раздразнението му бързо можеше да предизвика хаос.

Той направи знак на Тоби, който седеше встрани, по-далеч от самотния чифлик, и се хранеше – останеше ли сам, все това правеше. Капитанът се обърна към знаменосеца си и двамата маршали, които чакаха заповедите му в дъжда, възседнали конете си.

– Дръзката и Том Лошия остават тук. Да бъдат нащрек, докато пратим някого да ги отмени – каза той.

Касапницата в чифлика бе прекъснала пътуването им към крепостта. Яздеха в калта от настъпването на втория час след полунощ, след като изядоха студената си вечеря и преспаха в не по-малко студен лагер. Никой не изглеждаше доволен.

– Докарай ми главния ловец – добави той, обръщайки гръб на оръженосеца си. Отвърнаха му с мълчание и той се огледа.

– Майкъл? – тихо каза капитанът.

– Милорд?

Младежът гледеше към вратата на чифлика – дъбова, с железен обков, спукана на две места. Железните ѝ панти бяха изкривени и откъснати от болтовете. В дървото се виждаха три успоредни драскотини, а на едно място ноктите бяха попаднали на декорати-

вен железен лист, срязвайки го съвсем чисто.

– Имаш ли нужда да те почакам, младежо? – попита капитанът. Жак се беше погрижил за коня си и сега стоеше до главата на Гренгъл, като хвърляше предпазливи погледи към шипа на челото му.

– Не, не, милорд.

Оръженосецът все още беше зашеметен и продължаваше да се взира във вратата и онова, което лежеше оттамък.

– Не се церемони тогава, умолявам те.

Капитанът слезе, давайки си сметка, че е използвал гумата „младежо“ съвсем естествено, въпреки че разликата помежду им беше по-малко от пет години.

– Милорд – каза Майкъл, който не беше сигурен какво точно са му наредили току-що.

– Размърдай се, момче. И ми доведи ловеца, веднага!

Капитанът подаде юздите на слугата си. Жак всъщност не беше точно слуга, а личен прислужник и като такъв си имаше собствен слуга, Тоби. Бяха го взели съвсем наскоро – кльоцаво същество с огромни очи и сърчни ръце, омотано в червена вълнена туника, която беше с няколко размера по-голяма, отколкото трябва.

Тоби пое коня и се взря в господаря си с пълни с обожание очи, забравил за голямата зимна ябълка в ръката си. Капитанът нямаше нищо против да го боготворят от време на време.

– Уплашен е, не отпускай много юздата или ще загазим – рязко нареди той, после замълча за миг. – Можеш да му гадеш огризката от ябълката ти – добави той и момчето се усмихна.

Капитанът влезе в чифлика през спуканата врата. Отблизо се виждаше, че по-тъмнокафявите петна не са от лак, а от кръв. Заг него бойният кон изсумтя и звукът поразително му заприлича на насмешка, но дали бе насочена към пажа, или към стопанина не можеше да се разбере.

Монахията на прага бе разпрана от горе до долу. Освободени от забрадката, дългите ѝ черни коси обрамчваха ужасяващата гледка, която представляваше липсващото ѝ лице. Тя лежеше в локва от собствената си кръв, която се процеждаше в пролуките между дъските. По черепа ѝ имаше следи от зъби, а кожата до едното ѝ ухо беше разкъсана, сякаш нещо дълго бе гложало лицето ѝ, отделяйки го от костта. Едната ѝ ръка бе откъсната от тялото, а кожата и мускулите – прилежно изядени. Върху костите

и сухожилията бяха останали само тънки ивици плът, а самата ръка бе поставена обратно до трупа. Бялата длан със сребърния пръстен с кръст беше недокосната.

Червения рицар дълго я гледа. Точно до жалките ѝ останки в кръвта и изпращенията се бе отпечатала една-единствена ясна следа, кафява и лепкава от влажния хладен въздух. Част от кръвта започваше да се просмуква в боровите дъски, излъскани от босите крака, които години наред се бяха разхождали по тях. Кръвта бе размазала очертанията на следата, но те все още си личаха – отпечатъкът беше голям поне колкото копитото на боен кон, с три пръста.

Капитанът чу, че ловецът пристига и слиза от коня си. Не се обърна, съсредоточен в две неща едновременно – да не повърне и да запомни видяното. По-навътре в стаята имаше още един размазан отпечатък, там, където изчадието се беше привело, за да мине под ниската арка, водеща към главното помещение. Ноктите му бяха надрали дълбоко боровата гървесина, а в основата на стената се виждаше граскотина, хлътнала в замазката и гипса. Зачатък на пети пръст.

– Защо тази е умряла тук, след като останалите са в градината? – попита той.

Гелфред внимателно прескочи тялото. Като повечето благородници, и той носеше къса тояга – най-обикновена посребрена пръчка, като вълшебния жезъл на някой шарлатанин... или маг. Използва я, като първо я насочи към нещо лъскаво, паднало между дъските, а после го измъкна.

– Много добре – каза капитанът.

– За тях е умряла – каза Гелфред. От края на пръчката висеше сребърен кръст, обсипан с перли. – Опитала се е да го спре, за да даде време на другите да избягат.

– Жалко, че не е помогнало – каза капитанът и посочи следите, а Гелфред приклепна до по-близката от тях, постави тоягата си до нея и цъкна с език.

– Виж ти, виж ти – каза той. Равнодушието му беше малко пресилено, а лицето му – съвсем бледо. Капитанът не можеше да го вини за това. Макар че краткият му живот бе осеян с трупове, такава гротескна гледка рядко се срещаше. С част от съзнанието си той се зачуди дали женствеността ѝ и красотата на косата ѝ

са допринесли за това потресаващо унищожение. Оскверняване ли беше това? Умишлено светотатство?

Другата, по-сурова част от съзнанието му тръгна по груг път. Чудовището бе поставило изядената ръка по *точно* определен начин, а следите от зъби прецизно обграждаха кървавите орбити на очите ѝ. Можеше да си представи защо и то твърде ясно – всичко това целеше да всее ужас. Беше почти *артистично*.

Той усети солен вкус в устата си и се обърна настрани.

– Не се прави на смелчага заради мен, Гелфред – каза капитанът и се изплю на пода, опитвайки се да пропъди вкуса, преди да е станал за смях.

– Никога не съм виждал нещо по-ужасно и това е факт – отвърна Гелфред и бавно си пое дъх. – Бог не бива да позволява такива неща! – горчиво изрече той.

– Гелфред – с крива усмивка отвърна младият мъж, – Бог пет пари не дава.

Очите им се срещнаха и ловецът отклони поглед.

– Ще разбере каквото има за разбиране – мрачно каза той. Богохулството на капитана не му харесваше и лицето му го издаваше съвсем ясно, особено сега, когато трябваше да използва Божията сила.

Гелфред опря върха на пръчката си в центъра на отпечатъка и внезапно настъпи някаква промяна, сякаш очите им се бяха нагодили към нов източник на светлина. Или към по-силно слънце.

– *Pater noster qui es in caelis** – монотонно занарежда Гелфред, а капитанът го остави насаме със заниманията му.

В градината оръженосецът на сер Томас и половин дузина стрелци вече приключваха със скъпоценностите на труповете. Освен това бяха събрали пръснатите наоколо крайници и разкъсани тела, сглобявайки ги, доколкото бе възможно, и сега те лежаха на земята, увити в плащове. Двама от мъжете бяха придобили почти землистозелен цвят, а миризмата на бълвоч почти надвиваше вонята на кръв и изпражнения. Трети стрелец бършеше ръце в една ленена риза.

Сер Томас, известен на всички в ротата като Том Лошия заради тежкия си характер, представляваше двуметрова грамада, увенчана със смръщени вежди и огромно количество черна коса. Беше много

* Отче наш, който си на небето. (от латински) – Б. пр.

избухлив и никак не си заслужаваше човек да го предизвиква. Той наблюдаваше зорко хората си, стиснал амулет в едната си ръка. Обърна се, щом чу грънченето на стоманените сабатони* на капитана по постаната с камъни пътека, и разсеяно му отпаде чест.

– Младите днес си заслужиха парите, кап’тане.

Нямаше как да им плати, освен ако не ги наемеха, така че фразата нямаше особена стойност и капитанът само изсумтя. В градината имаше шест трупа. Том Лошия повдигна вежда и му подаде нещо. Той го погледна и стисна устни. После пълна верижката в кесията на колана си и тупна Том по едрото рамо.

– Остани тук и не заспивай – каза му той. – Ще ти оставя Дръзката и Гелдинг.

Том Лошия повдигна рамене и облиза устни.

– С Дръзката понякога не се погаждаме много.

Капитанът вътрешно се усмихна при мисълта, че този гигант, от когото трепереше цялата рота, признава, че „не се погажда“ с една жена.

Дръзката тръгна към оградата и се присъедини към тях. Беше получила този прякор като проститутка – твърде много се речела на клиентите. Беше висока, с червена коса, която дръжът бе превърнал в светлокафява, а луничките ѝ придаваха невинен вид, който заблуждаваше. Беше си спечелила име – повече от това нямаше какво да се каже.

– Да не би Том вече да се е издънил? – попита тя, а Том ѝ хвърли мрачен поглед. Капитанът с досада си пое дъх.

– Бъдете добри, дечица. На пост тук трябва да останат най-добрите ми хора – будни и нащрек.

– Няма да се върне – каза тя, а капитанът поклати глава.

– Въпреки това останете будни. Заради мен.

Том Лошия се усмихна и прати въздушна целувка на Дръзката.

– Само заради *теб* – натърти той, а тя протегна ръка към меча си за езда и мълниеносно го изтегли. Капитанът се прокашля.

– Държи се с мен като с курва. Каквато *не съм*.

Тя вдигна меча към лицето му, а Том не трепна.

– Извини се, Том – каза капитанът. Звучеше така, сякаш се шегува.

* Металните обувки на рицарските доспехи. – Б. пр.

– Нищо лошо не съм рекъл! Нищичко! Само я закачих! – отвърна той. От устните му хвърчеше слюнка.

– Искаше да я засегнеш. Тя така го прие. Знаеш правилата, Том. Гласът на капитана се беше променил – говореше толкова тихо, че Том трябваше да се наведе, за да го чува.

– Съжалявам – измънка той с вид на ученик. – Кучка.

Дръзката се усмихна и върхът на острието ѝ се притисна в челото на великана, точно над окомото му.

– Да ти го начукам! – изръмжа той. Капитанът се наведе напред.

– Никои от вас не иска да се бие. Ясно е, че и двамата *се пуйчите*. Престанете или приемоте последствията. Том, Дръзката иска да се държиш с нея като с равна. Дръзка, Том е избухлив, а ти го предизвикваш при всяка възможност. Ако искаш да си част от ротата, ще трябва да приемеш мястото си в нея. – Той вдигна ръка. – Щом преброя до три и двамата ще се отдръпнете, Дръзката ще прибере оръжието си, Том ще се поклони и ще ѝ се извини, а тя ще му върне жеста. В противен случай и двамата можете да си съберете нещата и да отидете да се избиеете – но не като мои хора. Ясно ли е? Три. Две. Едно.

Дръзката отстъпи, отдаде чест с меча и го пъкна в ножницата му, без да поглежда или да се обърка. Том изчака секунда-две, просто от наглост. Внезапно обаче изражението му се промени и той се поклони така, че коляното му опря в калта.

– Смирено моля за прошката ви – изрече с ясен глас. Дръзката се засмя. Усмивката ѝ не беше красива, но преобрази лицето ѝ въвъпреки липсващите резци.

– А аз – за вашата, рицарю – отвърна тя. – Съжалявам за... отношението си.

Това очевидно слиса Том – в неговия свят на надмощие и подчинение тя стоеше над него. Капитанът го четеше като отворена книга и си каза: „Дръзката заслужава нещо в замяна. Свестен човек е“.

До него изникна Гелфред, който явно изчакваше да приключат с драмите. Капитанът усети, че нещо не е наред, още преди да види какво носи ловецът, също като домакиня, която се връща от поклонение и подушва, че нещо е умряло под гъските. Чувството беше точно такава, но по-силно и неловко.

– Обърнах я по корем, това беше забито в гърба ѝ – каза Гелфред, който бе увил предмета в броеницата си. Капитанът презг-

лтна и отново усети вкус на жлъчка. „Обичам си работата“ – напomini си той.

На пръв поглед приличаше на пръчка – два пръста дебела, със заострен връх, покрит със съсирена кръв. Цялата дръжка беше осеяна с тръни, нарочно оформени като пера. Стрела. Или по-скоро скверна пародия на стрела, изсечена от...

– Вещича гибел – каза Гелфред. Капитанът си наложи да я вземе, без да потръпне. Съществуваха тайни, които искаше да опази и би платил цената за това. Сети се за последния път, когато видя стрела от вещица гибел, избухта спомена в сенките и я загържа за миг.

– Е, и? – попита той с епично безразличие.

– Простреляли са я в гърба с вещица гибел, докато е била още жива. – Гелфред присви очи. – После изчадието е издрало лицето ѝ.

Капитанът кимна и подаде стрелата на своя ловец. В мига, в който тя напусна ръката му, се почувства по-лек, а там, където тръните бяха пробили ръкавицата, пръстите му горяха, сякаш натъркани с отровен бръшлян... ако приемеше, че той причинява изтръпване, сърбеж и оловно отравяне.

– Интересно – каза той. Дръзката го наблюдаваше.

„Жените са толкова по-наблюдателни от нас, дяволите да ги вземат“ – помисли си той, а усмивката ѝ го принуди да се усмихне в отговор. Оръженосците и слугите в градината отново започнаха да дишат и капитанът беше сигурен, че сега ще останат будни – наоколо бродеше убиец, който имаше за съюзници чудовища от Дивото.

Върна се при коня си, а Йеханес, главният маршал, застана от дясната му страна и прочисти гърлото си.

– Тая жена не е стока – каза той.

– Том също не е стока – отвърна капитанът.

– В никоя друга рота не биха я взели – злостно отвърна Йеханес, а той кимна.

– Знаем. Да тръгваме.

Замисли се дали да не скочи на седлото, но реши, че е твърде уморен, а Йеханес и без друго нямаше да оцени демонстрацията.

– Не я харесваш, защото е жена – каза той и пхна стъпало в стремето. Грендъл беше толкова висок, че се наложи да свие ля-

Вото си коляно колкото му позволяваше ставата. Жребецът отново изпръхтя, а Тоби стисна юзгите. Капитанът се отблъсна с десния си крак и се намести в седлото, избутвайки нагоре своите сто и осемдесет сантиметра и двадесет и пет килограмовите си гопсехи.

– Да – кратко отвърна Йеханес и се върна в строя. Капитанът видя, че Майкъл наблюдава оттеглянето му. След миг младежът се обърна към него и повдигна вежда.

– Имаш нещо да кажеш ли, млади Майкъл? – попита капитанът.

– Каква беше тази пръчка, господарю?

Майкъл не беше като останалите – потеклото му бе знатно. Беше по-скоро чирак, отколкото наемник и като оръженосец на капитана имаше специални привилегии – можеше да задава въпроси, а другите трябваше да стоят мирно и да изслушат отговора.

Червения рицар го изгледа за миг, като явно размишляваше. После повдигна рамене, което не беше лесно с гопсехи.

– Вещича гибел – отвърна той. – *Стрела* от вещича гибел. Монахинята е имала сила. – Лицето му се изкриви. – Докато някой не я е прострелял в гърба с вещича гибел.

– Монахиня? – учуди се Майкъл. – Която е имала сила? – Той замълча. – Кой я е прострелял? Боже мой, милорд, да не искате да кажете, че Дивото си има *съюзници*?

– Нищо чудно, младежо. Нищо чудно.

Отлично тренираната му зрителна памет му позволи да разгледа предметите, сякаш бяха стаи в двореца в спомените му. Спуканата врата, безликият труп, ръката, стрелата от вещича гибел. Капитанът огледа пътеката, която водеше от вратата на градината до входа.

– Почакайте ме – каза той и обиколи двора с Грендъл, следвайки каменната стена чак до градината. Надигна се в стрепената, за да надникне над нея – вратата на градината и пропуканата порта бяха на едно ниво. Капитанът няколко пъти надникна през рамо.

– Уил! – повика той своя стрелец.

– Сега пък какво? – измънка онзи и капитанът посочи към двете врати.

– От какво разстояние би могъл да простреляш човек, който стои на *входната* врата?

– Как, като стрелям през къщата ли? – попита Уил Главореза. Капитанът кимна, а той поклати глава. – Малко да се отклоня и стрелата ще се забие в касата. – Той зърна една въшка на яката си, хвана я и я смачка между пръстите си, а после погледна капитана. – Онзи трябва да е бил наблизо.

Капитанът кимна.

– Гелфред?

Ловецът клечеше до входната врата и размахваше пръчката си над голям отпечатък, който явно принадлежеше на влечуго.

– Милорд?

– Вземи Уил и виж дали няма да откриете някакви следи отзад. Той ще ти покаже къде може да е стоял стрелецът.

– Все аз! – измърмори Уил. – Тоя път накарайте Дългата лапа!

Благият поглед на началника му се спря за миг върху него и той трепна, а капитанът обърна коня си и въздъхна.

– Догонете ни веднага щом откриете следите – каза той и помахна на Йеханес. – Да вървим в крепостта и да се срещнем с игуменката.

После пришпори Грендъл, а жребецът изпръхтя и благоволи да тръгне напред в гъжда.